

v § 8 č. 1 lit. a) zák. č. 289/20, posoudil věc po stránce právní mylně a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 8400.

Vojenské věci. — Legionáři: I. V oboru výkonu vlastní služby vojenské — pokud není právními normami blíže upraven — není právní individualita vojína uznána. — II. Ruský legionář nemá právního nárok na náhradu za legionářský stejnokroj, ani na placení měsíční dovolené ani na zakoupení civilního obleku.

(Nález ze dne 30. ledna 1930 č. 1439.)

V ě c: Josef G. v P. proti ministerstvu národní obrany o výhody legionářské.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. výnosem sdělilo mno (kancelář čs. legií) st-li, že nároky na náhradu za legionářský stejnokroj, placení měsíční dovolené a na zakoupení látky na civilní oblek, — které jakožto legionář vznesl podáním ze 4. října 1926, — uplatňovati nemůže, poněvadž dne 23. března 1919 byl zařaděn do pracovního praporu v Omsku jako občan pracovník, dne 9. prosince 1919 zapsán do seznamu občanů 2. div. lazaretu i do vlasti evakuován jako občan pracovník, který legionářský stejnokroj nenosí a legionářům demobilisovaným jest stejnokroj jen z tradičních důvodů ponechán a poněvadž amnestie vydaná zahlazuje pouze trest, nikoli však ztrátu nároku na nějaké požitky.

O stížnosti nss uvážil:

Nss zkoumal v první řadě, lze-li ve sporných relacích pokládati st-le za nositele nějakých subj. práv, zaručených jemu platným právním řádem, neboť jen k ochraně takovýchto práv jest nss podle § 2 zák. o ss povolán.

I kdyby bylo lze pohlížeti na st-le vzhledem k legionářskému potvrzení, jehož se dovolává, jako na legionáře-vojína, nebylo by možno uvedenou právě otázku zodpověděti kladně. Ani dnes není ještě vojín — a contrario voj. gážistů — po dobu trvání svého voj. svazku plnou individualitou právní. Jednotlivé zákony sice upravily jeho právní postavení, tak trestní řád vojenský přiznává mu procesní legitimaci, ale v celém oboru výkonu vlastní služby vojenské, pokud není platnými normami blíže upraven, není jeho právní individualita dosud uznána. Vojín jest tedy subjektem právním a nositelem subj. práv jen potud, pokud jde o ony stránky služebního poměru, které jsou upraveny všeobecně závaznými normami, poskytujícími vojínovi určitá práva ať materiální, ať procesuální. Rozdíl ten vyniká zejména při právní úpravě služebního poměru vojína a contrario voj. gážisty, jehož služ. poměr jest platným právním řádem zevrubně upraven.

Podle toho bylo by tedy lze přiznati v daném případě st-li právní subjektivitu ve smyslu § 2 zák. o ss jen tehdy, kdyby nároky, jež st-l

vznáší, byly nějakou platnou závaznou právní normou přiznány. St-1 sám takových norem právních neuvádí a také nss jich neshledal. Mno poukazuje v tom směru v odv. spise toliko na výnosy, jím pouze vydané a nepublikované.

Tak výnosem z 25. dubna 1919 č. 10.000 dopl. III ponechávají se příslušníkům čs. nár. vojska (legionářům) jejich stejnokroje v upomínku na službu v legiích a vojínům, kteří svého času odevzdali svůj občanský oblek svým býv. rak.-uher. tělesům v uschování, přiznává se nárok na šat náhradní. Výnosem téhož min. z 20. srpna 1919 č. 31.631 dopl. III se nařizuje, aby ruským legionářům ročníků 1887—1898 (mužstvu) byla udělena 3měsíční dovolená s plnými požitky zázemními a stravným. Podle regulativu pro soc. péči kanceláře čs. legií ze 13. října 1919 č. 20.162 vydá oděvní referát demobilisovaným legionářům poukázku na civilní šat, případně látku proti průkazu nemajetnosti nebo dokladu, že legionář nemá civilního oděvu. Výnosy tyto jsou dle své povahy i obsahově pouhými pokyny, danými voj. úřadům, resp. velitelstvím čili interní služební instrukcí a nikoli závaznou normou právní.

Na podkladu těchto interních služ. instrukcí nemohl se tedy st-1 státi nositelem subj. práva, i nemohlo žal. min. zamítnutím jeho žádosti porušiti nějaká jeho subj. práva ve smyslu § 2 zák. o ss.

Č. 8401.

Elektrisa ce: I. O rozdílu mezi »užívacími právy« všeužitečného podniku elektrisačního k soukromým pozemkům a mezi zřízením služebnosti po případě vyvlastněním. — II. Jakými námitkami mohou se vlastníci soukromých pozemků brániti proti tomu, aby elektr. vedení bylo vedeno přes jejich pozemky?

(Nález ze dne 30. ledna 1930 č. 1604.)

V ě c: Josef a Marie B. v Ď. (adv. Dr. Frt. Veselý z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací (vrch. min. kom. Dr. Jan Kreuzer) o schválení projektu dálkového elektrického vedení.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Rozhodnutím zsp-é v Praze z 18. ledna 1927 byla vzhledem k výsledku místního jednání na základě § 16 elektrisačního zákona č. 438/19 a § 10 vl. nař. č. 612/20 vyslovena se stanoviska živn.-policijního, jakož i s hlediska soustavné elektrisa ce přípustnost projektu dálkového elektr. vedení o napětí 100.000 V od přepínací stanice »v Šutce« u T. do transformační stanice ve V. se změnou projektované tračy mezi stožáry 1—20 a bylo provedení na základě § 19 elektr. zák. povoleno dle předložených plánů. Námitky st-lů, spolumajitelů pozemku č. kat. . . . v Ď., kteří se bránili proti tomu, aby na pozemku jejich nebyl zřizován stožár pro elektr. vedení a aby trača vedení přeložena byla mimo jejich pozemek, byly cit. výměrem zamítnuty. Odvolání st-lů nebylo nař. rozhodnutím vyhověno. — — — — —